

ПОЧКА ЗОРУ

ХАРКІВСЬКА ЗАГАЛЬНООСВІТНЯ ШКОЛА I-III СТУПЕНІВ №40
ХАРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Випуск № 5
16.03.2016 р.

Що таке майбутнє? Яким воно стане через кілька десятиліть? Що чекає нас там, за незрозумілою і в той же час точно й назавжди певною рисою, де сьогодні вже стане минулим, а минуле перетвориться в далеку історію?

Дуже хочеться зазирнути в майбутнє... Якби була машина часу..Але, на жаль, її ще не винайшли ... Чи винайшли? Рей Бредбері? Невже він винайшов машину часу??

ХАРКІВ 2016

Що таке майбутнє?

Що таке майбутнє? Яким воно стане через кілька десятиліть? Що чекає нас там, за незрозумілою і в той же час точно й назавжди певною рисою, де сьогодні вже стане минулим, а минуле перетвориться в далеку історію?

Ці питання – вічні, як вічне й саме життя. Люди завжди шукали відповіді на них, намагалися заглянути у своє майбутнє, вгадати його. І завжди здається, що людину в майбутньому чекає щось незвичайне: світле, повне радості, позбавлене суму...

Я думаю, нам необхідно якнайкраще довідатися історію й культуру минулого. На ньому спочиває нинішній порядок речей і майбутній розвиток життя. Без минулого неможливо зрозуміти, та гідно оцінити наш сьогоднішній день, та навіть уявити собі майбутнє. Тільки знаючи й люблячи свою батьківщину, ми можемо домогтися її процвітання, а виходить, і благополуччя для себе, а потім і для своїх дітей і онуків. Нам необхідно знати свій корінь, адже саме в наших руках майбутнє країни. Кожний час по-своєму неповторний. Кожен – зі своєю особою, своїми здійсненнями, турботами, своїми

радістьми й трагедіями. Кожний народ піддається випробуванням своєї Історії: одні народи не витримують ударів долі й тоді припиняють своє існування, інші переборюють їх і йдуть до нових випробувань, щоб знову й знову доводити своє право на перебування на цій планеті.

На частку нашої країни у минулому випало чимало змін. Це революції, війни, зміна урядів, катастрофи, епідемії. Найважливішим випробуванням, що довело духовну міцність нашого народу, на мій погляд, була Велика Вітчизняна війна. Це урок мужності, героїзму. Це й урок гордості. Зараз ми будуємо нову, сучасну державу, ми мріємо про її світле й радісне майбутнє, про підйом авторитету в усьому світі. Звичайно, хочеться, щоб всі громадяни країни жили щасливо й багато, але не можна забувати, що в погоні за матеріальними благами усе більше губиться людяність

«ДІТИ ЗА МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ»

Всі люди бачать те саме навколо, але одні проходять повз й багато чого не зауважують, а інші бачать примітне в самому звичайному й напишуть про красу навколишнього світу...

Людина – підкорювач простору й часу. Це найбільш важкий і цікавий шлях, впливаючи якому люди досягнуть Вище Знання про велике, піднесене й прекрасне призначення людини. Моя батьківщина йде вперед.

Хочеться вірити, що в майбутньому вона буде сильнішою, міцнішою, що її чекає світле майбутнє. У майбутньому обов'язково збережеться політична й економічна воля, всі працюючі люди

нашої країни стануть незалежними й забезпеченими. І якщо кожний буде робити свою роботу на совість, думаючи про благо країни, ми зайемо гідне місце серед європейських держав. Мені здається, що наша країна йде вірним шляхом і тому нам не можна зупинитися, а тим більше повертати назад. Хотілося б, щоб моя країна пройшла цей шлях з найменшими втратами. І ще дещо хочеться додати: держава буде міцною тільки тоді, коли люди стануть її поважати, коли в особистих цілях кожного громадянина буде присутня ціль - процвітання всієї країни!

Моя батьківщина буде щасливою! Прекрасна країна з такими чудовими людьми заслуговує щастя!

**Учениця 8-а класу, ЖЗОШ №40
Шернова Дарина**

СИМВОЛИ МАЙБУТНЬОГО

Дуже хочеться зазирнути в майбутнє... Якби була машина часу — вдалося б їм тішитися, як житимуть мої однолітки років через сто. Але, на жаль, машину часу у ще не винайшли, та і навряд чи винайдуть. Але кожен з нас сподівається, що у майбутньому нас чекає багато хорошого і не відбудеться нічого з того, про цю розповів Рей Бредбері.

Рік 2061-й. «Міста — руїни, дороги від бомбардувань — немов пилка, поля вночі відсвічують, радіоактивні». І черга. Черга людей, які терпляче чекають хвилину, щоб плюнути. Плюнути в картину!

Вона — символ, яка знищила все і залишила їм тільки розруху, бруд, холод, голод. У черзі хлопчисько, який з ранку зайняв місце, щоб «помститися» картині. Для нього, як і для багатьох, це свято, а їх так мало в цьому житті. Том згадує, як на одному такому святі «рвали і палили книги на площі, і всі сміялися, наче п'яні», на іншому — «щасливчики, кинувши жереб, могли по одному разу шибонуть машину

кувалдою». Дехто в черзі ще сподівається, що колишні часи можна повернути: з'явиться людина, у «якої душа тягнеться до прекрасного», людина «з душею».

Але більшість у це вже не вірить. Ось і головна площа. По кутках обгородженого майданчика — четверо поліцейських. Вони мають стежити, щоб в картину не кидали каміння. «Це для того, — пояснили тому, — щоб кожному дісталось плюнути по разі». А ось і сама картина. Хлопчик завмер! «Жінка на картині усміхалася таємно-сумно, і Том, відповідаючи на її погляд, відчував, як б'ється його серце, а у вухах ніби звучить музика».

А натовп, діставши дозвіл на знищення картини, кинувся до неї. Хлопчик, захоплений потоком, підбіг до розбитої рами, «простиг руку, схопив клаптик лиснучого полотна, смикнув і впав». Розлючені люди шаліли: «старі жували шматки полотна», «чоловіки рвали їх на дрібні клапти». А в цей час Том, судорожно притиснувши до грудей шматок полотна, біг додому. Увечері, коли всі лягли спати, хлопчик розгладив клаптик замальованого полотна.

«Світ спав, освітлений місяцем. А на його долоні лежала Усмішка. Він дивився на неї в білому світлі, яке падало з північного неба, і тихо повторював про себе, знову і знову: «Усмішка, чудова усмішка...» Він заплющив очі, і знову в мороці перед ним — Усмішка. Ласкава, добра...»

В оповіданні Р. Бредбері «Усмішка» йдеться про знамениту картину Леопарде да Вінчі «Мона Ліза», про її загадкову усмішку, яка хвилює вже не одне покоління людей. Невже те, про що розповів письменник, може статися в майбутньому? Ні! Я в це не вірю! А оповідання Бредбері — це попередження нам, які живуть сьогодні: «Краса порятує світ! Зробіть так, щоб вона не пішла з ваших душ!» Хай усміхається вам Джоконда і через тисячу років!

Учениця II-а класу ЖЗОШ №40

Оліферовська Анна

